

Tid komme Kjøbenhavnerne og sende Klingbeutelen omkring og bede om Bidrag til deres Kirker. Kjøbenhavn bliver støttet paa alle mulige Maader, fra Landet, paa Finansloven, alle Steder, men den Smule at sørge for, at ubemidlede Folk i deres egne Kommuner og Jordbruget kunne komme i en naturlig Vekselvirkning, naar det gælder Fødemidlerne, kan den rige Bykommune ikke gøre. Den stiller sig op og lægger Hindringer i Vejen, der, som en af de ærede tidligere Talere har sagt, er nok saa store som den tidligere Accise. I hvilken Grad sligt virker hemmende paa Landbruget, kan man sige sig selv, naar man f. Eks. ser hen til, hvorledes alle Hindringer for Indførsel have virket i Tyskland, hvor man nu er saa højt oppe med Licitationer over Leverancer af Kød til Armeen, at man betænker sig paa at modtage Tilbudene. Jeg vil bede den ærede Minister betænke, hvad det vilde sige, dersom alle slige Indskrænkninger faldt bort. Saa kunde man i Tyskland og Danmark tilsammen ikke producere det, der kunde forbruges i de to Lande, naar Konsumenterne saaledes kunne faa deres Varer til de Priser, til hvilke vi Jordbrugere virkelig maa levere dem. Med Hensyn til Kødpriserne i Kjøbenhavn kan jeg anføre det som et Faktum, at Prisen paa Fedekreaturer for 20 Aar siden var henimod 40 Øre pr. Pund levende Vægt. I Øjeblikket ere vi meget tilfredse med at faa 20 Øre for det bedste, men Prisen paa Kødet i København er stadig omtrent den samme, som den var for 20 Aar siden. Dette skyldes de Hindringer, Kommunen ved sine saakaldte Sundhedsvedtægter lægger i Vejen, og den Eneret, som derved og paa anden Maade gives Slagterne, den enkelte Stand, til at forsyne Kjøbenhavn med Kød. Befolkningen er stillet saaledes, at Konsumenterne, uagtet vi Producenter kun faa den halve Indtægt, maa betale den samme Pris som den Gang, og naar der før er sagt paa den ene Side, at det var Landboerne, der bære Byrden, og paa den anden Side, at det var Konsumenterne i Byerne, er Tilfældet det, at det er dem begge, der bære dem. I det Øjeblik, denne ny Accise blev hævet, er der intet Spørgsmaal om, at Konsumenterne ville faa deres Varer billigere. Og hvis der da ikke var Kreaturer nok i Landet til Forsyningen, vilde Landboerne, selv om vi beholdt den samme Pris, dog have den Fordel at kunne afsætte en stor Del mere end for Tiden i Stedet for at være tvungne til under stort Besvær at søge til Udlandet. Vi have hvert Øjeblik

liggende Lønningslove og Andragender for os paa Bordet fra forskellige Steder. Folk søge højere Arbejds løn, højere Gage og det baade Embedsmænd, Arbejds mænd og Bestillingsmænd. Og alle sammen begrunde de det med, at Livs fornødenhederne ere stegne, men vi, der producere, kunne paavise statistisk, at vi ikke faa $\frac{2}{3}$ af den Pris, vi fik tidligere. Hvori ligger det? Det ligger naturligvis i de Indskrænkninger, der stille sig mellem Producent og Konsument. Den højtærede Minister sagde: I saa Henseende staa Kjøbenhavn paa Lovens Grund. Ja det er muligt! Saa er Loven daarlig, men er det ganske vist, at Kjøbenhavn staa paa Lovens Grund i saa Henseende? Findes der ikke Bestemmelser — jeg er ikke tilstrækkelig kyndig — i den tidligere Lovgivning om, at Landboerne have Ret til at komme ind i Byen og forhandle deres Sager? Er der ikke noget i enhver Købstad, der hedder Akseltorvet? Har Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse ikke uden videre strøget den Bestemmelse, og hvis der findes en saadan Bestemmelse i den gamle Lovgivning om, at Landboerne have Ret til at komme ind i Købstaden og forhandle deres Sager direkte, synes jeg, at vi skulde have Justitsministerens Hjælp til at værne om denne Ret. Og det er mindre heldigt, naar Justitsministeren mener gennem Sundhedsvedtægter at kunne give Kommunalbestyrelsen Ret til saa at sige at eliminere hele denne vor lovlige Ret.

Jeg henstiller da denne Sag til den højtærede Ministers Overvejelse og spørger, om han alligevel ikke kunde have Magt og Ret til at hjælpe Jordbruget til blidere Forhold i Kjøbenhavn og i det hele taget i Købstæderne end dem, de nu lide under. Og jeg tror, at han kan gøre det, netop staaende paa Lovens Grund.

Ordføreren (Busk): Jeg vil blot, inden Forhandlingen om dette Andragende slutter, gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Det er en Fornøjelse at høre, at alle de Talere, der fra de forskellige Sider have haft Ordet, have givet Tanken deres Tilslutning, og jeg takker for den Haandsrækning, de forskellige Medlemmer have givet Finansudvalget, som med Enstemmighed har indstillet at henvise denne Sag til de paagældende Ministre. Jeg ønsker at slaa fast, at de villige Udtalelser, som den højtærede Landbrugsminister kom med — skønt han sagde, at det var et Forhold, der nærmest maatte henvises til Justitsministeren — lede os til at antage,